

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 14/2015, de 22 de setembre, sobre la Llei 20/2015, de 14 de juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores

Conclusió del Dictamen:

***Única.** Els articles 19.1, 56, 60 i 109.1 de la Llei 20/2015, de 14 de juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut. Adoptada per unanimitat.*

L'article 19.1 de la Llei 20/2015 estableix l'abast de les competències de les comunitats autònomes en la matèria d'ordenació d'entitats asseguradores i reasseguradores i fixa un triple criteri de connexió per tal de determinar l'àmbit d'exercici de les competències autonòmiques en la matèria, de manera que aquestes s'han d'exercir respecte de les entitats que tinguin la seu social en el territori d'una comunitat autònoma i circumscriu l'àmbit d'operacions i la localització dels riscos a aquest territori.

La jurisprudència del Tribunal Constitucional ha afirmat que correspon a l'Estat la fixació dels punts de connexió que tenen com a finalitat possibilitar l'exercici de les competències autonòmiques sobre el seu territori, sense que puguin convertir-se en un mecanisme de buidament competencial. En relació amb l'ordenació i la supervisió de les assegurances, la doctrina constitucional (STC 86/1989, d'11 de maig, FJ 9; STC 330/1994, de 15 de desembre, FJ 6; STC 173/2005, de 23 de juny, FJ 11; STC 215/2012, de 14 de novembre, FJ 2) ha anat considerant que el triple punt de connexió, que ha estat l'emprat per la legislació en la matèria des dels anys vuitanta, és conforme amb la Constitució, tot i que ha advertit, al mateix temps, que és rebutjable una interpretació dels mateixos tan estricta i rigorosa que determini el desplaçament de la competència a favor de l'Estat com a conseqüència de la realització fora del territori autonòmic de meres activitats instrumentals distintes de l'específicament asseguradora o d'esdeveniments aliens com el canvi de domicili del prenedor de l'assegurança o el trasllat dels béns assegurats. Aquesta doctrina, però, no ha estat unànime en el si del Tribunal Constitucional, ja que ha estat objecte de crítica per part de diferents vots particulars formulats a les STC 330/1994 i 172/2005.

D'aquesta manera, l'establiment d'aquests tres punts de connexió, d'acord amb l'actual jurisprudència del Tribunal Constitucional, no pot ser considerat com a arbitrari a efectes del seu examen de constitucionalitat i de la possible vulneració de les competències de la Generalitat. Certament, un plantejament alternatiu i més flexible, prenent en consideració el criteri de la localització territorial de la majoria de les operacions d'una determinada asseguradora, com assenyala la sol·licitud del Govern, i que podria ser sustentat per la posició doctrinal dels vots particulars, esmentats anteriorment, seria també possible i més ajustat a l'ordre de distribució competencial, però la posició del legislador estatal no ha estat ni és aquesta. I mentre aquesta no sigui modificada, ja sigui per la via de la reforma legislativa o de la variació de la línia jurisprudencial prevalent, la validesa de la regulació actualment vigent compta amb l'empara de la cobertura constitucional exposada.

L'article 19.1 també atribueix a l'Estat la competència d'atorgament i de revocació de les autoritzacions administratives per exercir l'activitat asseguradora. L'assumpció estatal d'aquesta funció executiva es justifica, d'acord amb la jurisprudència constitucional (STC 86/1989, FJ 13.a), perquè l'activitat autoritzadora en aquesta matèria suposa l'aplicació de conceptes tècnics (com ara, per exemple, l'exigència de mantenir fons propis admissibles per a cobrir el capital de solvència obligatori o les exigències d'honorabilitat de les persones que assumeixin la direcció efectiva de l'entitat) que comporten un marge d'apreciació suficientment ampli que requereix que es garanteixi una interpretació unitària en tot el territori de l'Estat.

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Finalment, l'esmentat precepte de la Llei 20/2015 atribueix a l'Estat les competències executives en relació amb les entitats espanyoles que actuen en l'àmbit de la Unió Europea. En aquest sentit, l'activitat de les entitats asseguradores habilitades per exercir en la Unió Europea es configura amb elements d'extraterritorialitat que justifiquen l'atribució de les funcions executives respecte d'elles a l'Estat. En concret, d'acord amb l'article 21 de la Llei 20/2015, les entitats asseguradores autoritzades podran exercir activitats en règim de dret d'establiment o en règim de lliure prestació de serveis en la Unió Europea, llevat que l'entitat vulgui, entre d'altres supòsits, exercir la seva activitat en un territori d'àmbit inferior al del territori nacional. Aquesta supraterritorialitat també va ser posada de manifest per la STC 173/2005 en afirmar que «[r]esulta indudable que las entidades que actúan en el espacio económico europeo rebasan con carácter habitual ese triple punto de conexión, por lo que no existen razones para formular un reproche específico a la reserva competencial que ahora nos ocupa» (FJ 12).

L'article 56 regula la supervisió de sucursals d'entitats asseguradores autoritzades en un Estat membre de la Unió Europea, que correspondrà a les autoritats d'aquest Estat, després d'informar-ne prèviament a la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions.

L'article 60 regula les agències de subscripció de riscos que actuen a Espanya en nom i per compte d'entitats asseguradores autoritzades per un Estat membre i preveu que l'activitat d'aquestes agències exigeixi autorització administrativa prèvia atorgada per la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions.

I l'article 109.1 disposa que correspon a la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions l'exercici de les funcions de supervisió sobre les entitats asseguradores i reasseguradores autoritzades per operar a Espanya.

En relació amb aquests tres preceptes s'ha de tenir present que, respecte de les funcions executives en l'àmbit de l'ordenació i la supervisió de les entitats asseguradores i reasseguradores, l'article 19.1.b de la Llei 20/2015 preveu expressament que les referències efectuades per la Llei als òrgans de l'Administració de l'Estat s'han d'entendre fetes als òrgans competents de la comunitat autònoma sempre que concorrin els tres punts de connexió que amb caràcter general explicita l'article 19.1. A partir d'aquest criteri interpretatiu, el sentit dels articles citats no és contrari a l'ordre constitucional i estatutari de competències.

Barcelona, 23 de setembre de 2015